

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De Iesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. VI. Tractatur in quantu[m] fuerit Deo obligata, dando ipsi in omnibus pœnis patientiæ donum, & quomodo Sanctum Iosephum pro suo aduocato elegerit, & quanrtum vtilitatis inde receperit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

feram, quæ adhuc nimium subitico. Ex amore Dei rogo, cui scribo, ne aliquam offensam subiticeat ex omnibus quas hic dico, quia hinc maior apparet Dei miseratio, eiusque Maiestas, qui mihi pepercit, sit nomen eius benedictum in æternum, Amen. Placeat suæ diuinæ Maie- stati, vt antequam consumar, se amari permit- tat. Amen.

CAP. V I.

Tractatur in quantũ fuerit Deo obligata, dan- do ipsi in omnibus pœnis patientia donum, & quomodo Sanctum Iosephum pro suo ad- uocato elegerit, & quantum utilitatis inde receperit.

Permanſi quatuor illis diebus in tali paraci- ſmo, ita vt ſolus Deus ſciat, quantas ſim paſ- ſa intolerabiles pœnas, lingua iam in partes ex morſibus diuiſa erat, fauces, cum nihil ſumpſe- rim propter debilitatem, ſuffocabantur, vt ne aquam quidem deglutire potuerim, mouere pe- des, neque brachia aut manus poteram, ſed ne- que caput, non ſecus ac ſi mortua fuiſſem, ſed ne digitum vnum, vix quiſquam præ nimio dolore accedere poterat, & vſque ad feſtum Paſchæ durauit. Magnam faciebant instan- tiam, vt ad monaſterium redirem, & eo me de- ferre, vt eram curauerunt. Moniales me mortuam expectabant, & me receperunt cum anima & corpore, ſed corpus peius erat,

quam si mortuum fuisset, & aptum ad infligendum pœnam illis, qui me videbant, debilitas corporis exprimi non potest, tantummodo ossa mihi reliqua erant, & in eo statu permansi octo mensibus, & amplius: sed & clauda eram vsque ad tres annos, postea verò paulisper cœpi conualescere, dum inciperem incedere, Deo gratias egi. Sustinui omnes illas infirmitates magna cum lætitia, & pro nihilo illas habui respectiue ad dolores quos prius passa eram. Mea voluntas diuinæ voluntati conformis erat, & licet sua Maiestas ita semper me relinquere voluisset, videtur meum fuisse desiderium vt conualescerem, eum in finem, vt melius orationibus vacare potuissem, sicuti edocta eram, nam in valetudinario non erat tanta commoditas. Confitebar sæpius, tractando de Deo, ita vt inde quàm plurimi ædificarentur, admirando patientiam mihi à Domino concessam, & nisi de manu eius venisset, impossibile fuisset eiusmodi sustinere. Magnum fuit Dei donum, dando mihi in oratione gratiam, quò potuerim cognoscere, quid sit amare Deū, quia ex eo nouā in me sentij virtutem, licet nō suffecerit vt in bono perseuerare potuissem. Non delectabar audiendo de aliquo dicere malum, licet fuerit etiam paruum, omnes solebam remouere murmurationes, & de alijs nolebam dici, quod de me ipsa dici non volebā: licet tamen debeam Deo reddere rationem, in quibus malum præbui exemplum, cum multorum malorum causa extiterim, quod vt mihi

Domi-

Dominus ignoscat rogo, licet non cum tanta intentione peruersa, prout in illis, quæ postea sunt subsecuta. Desiderium habebam viuendi in solitudine, & de Deo loqui, confiteri, & communicare sæpius, bonorum authorum libros libenter legebam, & dolebam satis ex eo, quod Deum offenderam sepissimè & memini quod ausa non fuerim orare, timendo pœnas quas ex offensis in Deum pati promerueram. Dolor iste in tantum augebatur, vt nesciam eum alicui pœnæ cõparare: qui non ex timore proueniebat, sed solum quia cõsiderabam gratiam, quam Deus mihi in orationibus concesserat, vnde me summo pere obligatam cognoscebam, & quia ipsi malè inseruieram illud sustinere non poteram. Duplicitiam extremam habebam, multùm lacrymabar ex peccatorum meorum consideratione, & parua vitæ meæ emendatione, posteaquam non sufficerent omnes meæ determinationes, neque labores quin denuo caderem, præbendo mihi ipsi cadendi occasionem. Videbantur mihi lacrymæ deceptionis, & culpa maior: cum viderem gratiam mihi à Deo datam, qua peccata mea detestabar & de eis dolebam. Studebam confiteri breuiter, & secundum meum iudicium faciebam quod poteram, vt in gratiam redire possem, sed damnum quod subsecutum fuit, inde proueniebat, eo quod cadendi radicem non extirpauerim, atque occasiones non subterfugerim; & ex parte Confessarij culpandi erant, qui me parum iuuabant, non aperiendo

D s

mihi

mihi periculum, in quo eram, tenendo eiusmodi conuersationes; & si mihi id indicatum fuisset, credo, quod omnia salua fuissent, cum mecum serio determinassem, me neque per vnum diem velle in peccato mortali permanere, vbi illud clarè cognouissem. Omnia ista timoris Domini signa ex oratione prouenerunt, & quod magis est ^{cruciat} amori coniuncta fuit: quia neque castigatio, neq; pœna se mihi repræsentabant, dum infirma eram: attamen multum curauit, ne mea conscientia aliquo mortali grauaretur peccato. O Domine Deus magis sanitatem desiderabam, vt tibi inseruirem, sed ego ipsa totius mali mihi causa eram. Videndo me itaque in iuuenili meæ ætate claudam, & etiam quomodo omnes medici me dereliquerant, ad medicum cœlestem, vt me sanaret, confugiendum esse determinabam, desiderando omnimodè sanitatem, licet cū magna lætitia infirmitatem sustinerem, & aliquoties cogitabam, si stando sana condemnari deberè, melius esse, vt sic permanerem: nihilominus mihi videbat, quod si sana fuissem, melius Domino inseruiuissem, sed in hoc decipimur, non remittèdo nos ipsos diuinę voluntati, quia melius nouit, quid nobis prodest, quam nosmet ipsi. Incœpi circa missæ sacrificium magnam habere deuotionè, & approbatas orationes libenter legi, sed nunquam mihi placuerūt, quædam orationes, quæ à quibusdam mulierculis fiunt, cum multis superstitionibus & ceremoniis. Pro meo aduocato habui sanctum Iosephum,

sephum, cui me multum commendauit, & per experientiam didici, quod tam in mea necessitate, quàm in alijs, ad honorem & animæ meæ salutem pertinētibus, melius me liberauerit quàm ego rogare nouerā, nec recordor me in hodiernum vsque diem, ad eius intercessionem, à Deo aliquid petiuisse, quod non impetrauerim. Mirabile dictu, si omnes gratias easq; magnas quas mihi Deus per istius gloriosi sancti intercessionem præstitit, enarrarem, liberando me à periculis corporis & animæ; videtur quod Deus alijs sanctis gratiam concesserit succurrendi, in vna sola necessitate; verum hic sanctus in omnibus, vt experta loquor; & videtur quod per hoc Deus velit significare, quod sicut in mundo voluerit ipsi esse subiectus, posteaquam nomen patris haberet, & Deus esset, & præcipere poterat, sic in cælo facit, quātum ille petit. Id idem nonnulli alij mecum sunt experti, quibus persuasi, vt sese illi commendarent; vnde fit quod multi ipsi sint deuoti, & hanc de nouo veritatem sum experta. Studebam eius festum maiorem cum celebritate peragere, vti poteram, vanitate potius plena quam spiritu, curiosè illud peragendo, licet tamen meā intentio bona fuerit: sed hoc mali habebam, vt, si Dominus Deus mihi non concessisset gratiam faciendi aliqua bona opera, remansissem imperfectionibus plena, deficiendo in multis, & malum perpetrando, vanitatibus & vitijs abundabam, etiam astuta satis & diligens, sed hoc mihi remittat Deus.

Cupe-

Cuperem omnibus persuadere, vt huic sancto glorioso deuoti essent, ideoque propter experientiam quam habeo in obtinendo à Deo fauorem mirabilem. Nullum cognosco qui nõ multam profecit in virtutibus & pietate, qui seipsum huic sancto commendauit, maximè pro salute animæ suæ. Memini plures esse annos in quibus semper in die ipsius festi aliquid petij, & illud impetraui, & si quod rectum non erat, quod petij, id mihi ad maius bonum datum fuit. Si ego talis essem, vt scribendi haberem auctoritatem, cuperem magna cum mea satisfactione & gaudio voluntariè minutim referre gratias, non solum mihi ad huius sancti intercessionem, sed & alijs à Deo concessas; verum ne transgrediar licentiam mihi concessam, breuior esse debeo quàm vellem, & in alijs longior quàm conuenit: sicuti quæ in omnibus paruam habeo discretionem, solum hoc rogo, vt qui expertus non est, ipsemet experiatur, & nescio quomodo quis possit meminisse Reginae cœlorum & Angelorum, qui etiam non agat gratias Sancto Iosepho, qui in pueritia Christi ita defatigabatur. Qui non habet magistrum qui eum orare doceat, accipiat pro magistro sanctum Iosephum, & in via non errabit. Placeat Deo vt ego non errauerim, quæ ausa sim de eo loqui, nam licet manifestauerim me huic sancto deuotam, ipsi inseruiendo, defeci nihilominus imitando: nam postquam effecit, vt potuerim surgere & ambulare, ingrata tamen extiti. Quis enim putasset

tasset

tasset vnquam, quod ego quæ tantas à Deo re-
cepi gratias, tam statim denuò caderem? Post-
quam dico Deus mihi talem virtutem concessit,
qua me ad illi inseruiendum excitauit, post-
quam quasi fuerim mortua, in periculo damna-
tionis, postquam animam meam resuscitauit, &
corpus meum ita dispositum fuit, vt omnes qui
me videbant viuam mirarentur. Sed quid hoc
est ô Domine? In tanto ne periculo viuere de-
bemus? Et ego quæ hæc scribo, vt mihi vide-
tur, ex singulari tua gratia & misericordia cum
Apostolo dicere possum, licet non cum illa per-
fectione; *Vino ego, sed non ego, sed tu ô crea-
tor in me,* cum iam aliquot annis mei habueris
curam, & me semper custodiueris, cum videam
in me tales determinationes & desideria, vt in
aliquibus experta loquor, non faciendi contra
tuam voluntatem quicquam, licet tamen con-
tingere poterit, vt tuam Maiestatem offendam:
nihilominus modo videtur nihil mihi proponi
posse, in quo pro amore tuo cum omni diligen-
tia non essem præparata, & in aliquibus mihi
propitius fuisti, ita vt effectus sit subsequutus, nec
volo quæ sunt huius mundi, neque quæ in eo
sunt; & non videor in aliqua re extra te fatiari,
sed reliqua omnia mihi penosa & graua viden-
tur, fieri potest, vt errem & decipiar, vt que non
sit verum quod ita sentio quod dico: sed vides
tu bene, ô Domine, quod quantum ad me atti-
net, non mentior; sed timeo, id que non sine ra-
tione, ne à te derelinquar, quia scio quousque
mea

mea se extendat fortitudo, & quam sim debilis, & quam parum possim, si continuo gratiam tuam non concesseris, & iuueris, vt te non derelinquam. Placeat tuæ Maiestati, ne à te derelinquar, cum hoc mea culpa prouenire posset, nec scio quomodo hic viuere debeam, cum omnia sic sint incerta, videbatur mihi impossibile ô Domine, vt te in toto derelinquerem, sed cum toties te dereliquerim, fieri non potest, quin timeam, quia discedendo à me paululum, in terram concidi. Benedictus sis semper, quia licet te dereliquerim, me totaliter non dereliquisti, ita vt non surrexerim, manum mihi semper porrigendo, quam aliquoties reui, sed neque intelligere volui qualiter me sapius de nouo vocaueris, vt modo dicam.

CAP. VII.

In quo tractatur, quibus modis paulatim gratiam sibi à Domino datam perdidit, & qualem vitam peccatis subiectam tenere inciperit, & refert, quam sit damnosum in monasterio monialium non seruari clausuram.

INcipiebam me recreationibus dare, ex vna vanitate deueni ad aliam, ex occasione alteram arripui, in illis persistebam, & sic anima mea fuit vanitatibus inuoluta, vt me puderet, in tanta conuersatione de oratione tractare. Longè à Deo recessi, causa erat, quia dum peccata multi-